

[Stetter.]

strider mod filosofien bag finansiering af industrien i De europæiske Fællesskaber og i øvrigt også i Danmark.

Ved revisionen af egnsudviklingsloven i 1967 og i 1969 opnåede vi bred enighed her i Folketinget. Den konservative Folketingsgruppe lægger vægt på, at denne enighed bevares til gavn for de industrisvage områder, og vi håber, at ministeren og regeringspartiet går til forhandlingerne med den samme indstilling. Vi har alene af tekniske grunde ingen mulighed for at blive færdige så hurtigt, at de foreslåede ændringer kan træde i kraft før 1. april som foreslået af ministeren. Vi skal imidlertid arbejde i samme takt og med samme hurtighed, som problemerne afklares og opklares.

Kristen Østergaard: Når Folketinget i dag behandler egnsudviklingsloven, sker det på baggrund af 12 års erfaring med lovens administration og virkninger for erhvervslivet. Man kan dermed sige, at de første forsøgsprægede år er overstået.

De ændringer af egnsudviklingsloven, der har været gennemført i denne periode, har alle været af forbedringer af støtten til industriel udbygning i egnsudviklingsområderne, og man må derfor forundres over, at loven ikke i de 12 år har ført til en større industriel udvikling i egnsudviklingsområderne, end tilfældet er. Loven har selvfølgelig medvirket til nyoprettelse og udvidelse af mange gode virksomheder i egnsudviklingsområderne rundt i landet, og den har også medvirket til en nyttig udflytning af virksomheder i begrænset omfang fra storbyer. Men alligevel må hovedresultatet betegnes som mindre tilfredsstillende.

Lovens hovedpunkt, garantiordningen, har i årenes løb som oplyst af handelsministeren kun været udnyttet i gennemsnit med ca. 30 pct. Denne svage udnyttelse af mulighederne taler sit tydelige sprog, og endnu tydeligere taler den kendsgerning, at størsteparten af den industrielle erhvervsudvikling fortsat finder sted i de store bykoncentrationer, der ikke trænger til udvikling. Lige så tydeligt taler den store befolkningsforskydning fra de erhvervsuafhængige svage egne af landet til de i forvejen stærke bysamfund.

Man kan derfor konstatere, at egnsudvik-

lingsloven hidtil kun har haft en svagt bremsende virkning på en uheldig erhvervs- og befolkningsmæssig udvikling, og indtil videre kan man af den stedfundne udvikling i de samme år konstatere, at en egnsudviklingslov til støtte for erhvervslivet ikke løser disse store og mange problemer alene. Skal målene med den tilsigtede egnsudvikling nås, er det nødvendigt med sideløbende foranstaltninger, hvoraf der eksempelvis kan nævnes forhold inden for uddannelsessektoren og trafiksektoren, hvorunder der kan henvises til eventuel støtte til kollektiv trafik i de svage områder, og en udflytning af statsinstitutioner er også et nyttigt redskab til at opnå en bedre egnsudvikling i Danmark. Disse forhold skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind på, idet jeg går ud fra, at de vil blive berørt under de kommende tre punkter på dagsordenen. Med udgangspunkt i disse betragtninger kan venstre være enig med regeringen i, at en forbedring af egnsudviklingsloven er nødvendig som led i en forbedring af en befolknings- og erhvervsuafhængig skæv udvikling i Danmark. Venstre er også enig i, at det er gennem en ændring af lovens hovedområde, nemlig garantiordningen, at en forbedring skal opnås: Forslaget går ud på at erstatte den hidtidige garantiordning med direkte lån fra statskassen til en fastsat lav rente. Det er en meget stor og vidtrækkende ændring, og der er næppe tvivl om, at det vil gøre støtteordningen mere tiltrækkende for det erhvervsliv, der tænker på at udnytte mulighederne. Men vi må også se i øjnene, at forslaget dermed får udgiftsvirkninger for statskassen, som de hidtidige egnsudviklingslove aldrig har haft, og at de store udgiftsstigninger vil være hastigt tiltagende over en 20 års periode. Det er derfor et spørgsmål, om lovforslagets hovedafsnit om garantiordningen, som venstre er enig i, ikke kan tilrettelægges på en billigere måde for staten, men med en lige så gunstig virkning for erhvervslivet.

I den forbindelse ønsker venstre i udvalget at få drøftet muligheden af at bibeholde garantiordningen kombineret med en ordning, der kan sikre låntageren den samme favørrente, som handelsministeren stiller i udsigt i sit forslag, og i samme forbindelse kunne jeg egentlig godt tænke mig direkte at spørge handelsministeren, hvilken rentefod man regner med skal være gældende for